

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Predikotext: Jes 42:5–8

5 Så säger Gud, HERREN som har skapat himlen och spänt ut den, han som har brett ut jorden med allt som växer där, han som har gett liv åt folket som bor där och ande åt dem som vandrar på den. 6 Jag, HERREN, har kallat dig i rättfärdighet. Jag ska hålla dig i handen, jag ska bevara dig och göra dig till ett förbund för folket, till ett ljus för hednafolken, 7 för att du ska öppna blinda ögon och föra fångar ut ur fångelset, ur fångenskapen dem som sitter i mörker. 8 Jag är HERREN, det är mitt namn. Jag ger inte min ära åt någon annan eller mitt lov åt avgudabilder.

Bön: Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

De nio första verserna i Jes 42 talar om Herrens tjänare. Många har grubblat över vem denne tjänare är. I 41:8 kallas Israel för tjänare, "du Jakob som jag utvalt, du ättling till Abraham, min vän". Är det över honom som han har sänt sin Ande, alltså nationen Israel, är det han som ska utbreda rätten bland hednafolken (42:1)? Nej. Vi vet av många andra ställen hos Jesaja att det handlar om Messias, Kristus Jesus. Det var över honom som Fadern uttalade sina ord när han blev döpt av Johannes: Denne är min älskade Son, lyssna till honom. Det var om honom som Jesaja sa (kap 53) att han skulle bli genomborrad för våra brott, slagen för våra synder. På honom skulle Herren lägga all vår skuld. Han skulle bli Lammet som slaktades, räknades bland förbrytare, för att vi skulle få frid och bli helade genom hans sår.

Det är Han, Herrens tjänare, som vi har för ögonen också i dagens text. Det är Han som leder kampen, det som dagens tema handlar om: Den kämpande tron. I stället för att vi ska fundera över hur vi ska kämpa ska vi se på honom som har kämpat den bittra kampen för oss, och låta honom ge oss kraften i vår egen kamp. Och vi börjar med en grundläggande kamp: kampen mellan att ge människor ära och att ge ära åt den som äran tillhör.

Herren allena ska äras – för han har skapat allt

Allt började med skapelsen: I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. I begynnelsen var Ordet. Första trosartikeln: Jag tror på Gud Fader, allsmäktig, himlens och jordens skapare. Notera: det här är vår första trosartikel. På den hänger också de andra. Förnekar vi Gud som vår Skapare, är grunden borta för vår tro. All synd som förstör vår värld utgår från förnekelsen av Gud som skapare. I Rom 1 beskriver Paulus hur mörkret och förvillelsen kommer in genom förnekelsen av det uppenbara: att Guds osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur syns och uppfattas genom de verk han har skapat.

Därför är det ingen liten sak att förneka skapelsen och upphöja det mänskliga förnuftets så kallade kunskap om den blinda evolutionen. Det är en grundsynd att inte ge Gud äran för att ha skapat allt genom sitt Ord. Gud beskriver sig själv just genom hänvisningen till sitt skaparverk:

Så säger Gud, HERREN som har skapat himlen och spänt ut den, han som har brett ut jorden med allt som växer där, han som har gett liv åt folket som bor där och ande åt dem som vandrar på den.

På den här punkten utkämpas en viktig strid i dag. Den utkämpas i skolorna, den utkämpas i våra medier, som utlyser den ateistiska tron som det enda riktiga, det som en modern och tänkande människa ska omfatta. Och den kampen utkämpar också många troende kristna, som blir anfallna av förnuftets röst: Har Gud verkligen sagt?

Vi har ett vapen att möta frestelsen att tvivla på Guds makt och verksamhet i sin skapelse: Ordet. Paulus skriver (2 Kor 10:4f):

Vapnen vi strider med är inte köttsliga utan har kraft från Gud att bryta ner fästen. Ja, vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig mot kunskapen om Gud. Vi gör varje tanke till en lydige fånge hos Kristus.

Visst sker det strider också med köttsliga vapen. Det har vi helt aktuella exempel på i dag. Men det som vi nu tänker på är den andliga striden. Den sker inte med köttsliga vapen.

För att Guds Ord är mäktigt sätter djävulen också in sina attacker mot det. Kan han ta bort tilltron till Ordet är fältet öppet att föra bort oss i segertåg. Då får han äran. Men det är inte djävulen som ska äras. Det är Gud som ska äras! Han ger inte sin ära åt någon annan. Därför ska vi lyssna när han talar.

Herren ska äras – för han vill omvända oss från mörker till ljus

Mörkret har sänkt sig över vår värld. I dag upplever vi en besinningslös ondskan i det krig som utkämpas i Ukraina, inte långt från vårt eget land, där oskyldiga civila skjuts ihjäl när de försöker fly från sina skyddsrum där de tillbringat flera dygn i fruktansvärda förhållanden.

Men det är inte bara där ondskan finns. Den finns också i mycket mer förädlade förhållanden. Den finns i vårt eget land, draperad som kärlek, fastän det handlar om egoism och kärlekslöshet. Här i vårt eget land avrättar man oskyldiga människor, ofödda barn som blivit till i syndig njutning och som sedan anses vara hinder för att förverkliga sig själv. Och det här sker med tillstånd från landets högsta ledare, majoriteten av dem som stiftat landets lagar.

När vi i dag förfasar oss över människors hårdhet i kriget är det skäl att tänka på att vårt eget land har övergett Guds ord som norm för lagstiftning och rättsväsende. I vårt land drar man inför rätta dem som citerar Bibeln och försvarar det som Bibeln säger om äktenskapet mellan man och kvinna. Det gör man för att man inte ärar Gud och hans Ord, utan låter det fördärvade förnuftet förmörka den naturliga kunskapen om Gud.

Och vi ska inte bara anklaga vårt rättsväsende. Ondskan finns närmare än så: i vårt eget hjärta. I samma sammanhang där aposteln Paulus dömer dem som tar ifrån Gud hans ära som skapare dömer han också svek, illvilja, skvaller och förtal, skrävel och skryt, olydnad mot föräldrarna och kärlekslöshet. Och till dem som menar att det där gäller andra, säger han (Rom 2:1):

När du dömer en annan fördömer du dig själv, eftersom du som dömer handlar på samma sätt.

Vi är alla under domen, eftersom vi alla har ett sådant förmörkat sinnelag.

Men nu kommer Gud till oss. Han har inte övergett oss och utelämnat oss åt mörkrets makter. Nu talar han om sin tjänare, som ska öppna blinda ögon och föra fångar ut ur fångelset, ur fångenskapen dem som sitter i mörker. Han talar om sin Son, som gått in i det värsta tänkbara mörker och tagit emot de onda makternas mest fruktansvärda påhitt för att pina människor, allt för att rädda oss undan helvetets mörker och fasor.

Honom ska vi lyssna till. Och när vi har fått se ljuset, när vi fått lära känna honom ska vi låta det ljuset lysa upp mörkret ibland oss, runt omkring, så att de som är fångade av ondskans mörker får se ljuset. I dag är det en särskild tid när Herren besöker oss. I dag är många särskilt mottagliga. De frågar varför allt detta sker. De frågar om också vårt folk ska bli föremål för samma ondskan som vi nu ser i Ukraina.

Då ska vi inte svara att det inte finns någon orsak att vara rädd. Vi ska inte låtsas som om allt ska bli bättre. För Bibeln lovar oss inte att vår tid på jorden ska bli bättre. Tvärtom, vår Herre och Mästare har talat klarspråk: han säger att det i de sista tiderna ska bli en stor nöd. Han säger att det ska bli så svårt att också de utvalda, de som hör honom till i tron och lever i trons gemenskap, ska stå i fara att bli förförda och komma bort från tron. Men vi har ett annat budskap som står fast: att Herrens löften till de sina inte ska svika. Vi vet att om himmel och jord går under, så ska Herrens ord inte gå under. Låt mig få sammanfatta några av hans underbara löften.

Joh 10:

27 Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. 28 Jag ger dem evigt liv. De ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand. 29 Min Far som gett mig dem är större än allt, och ingen kan rycka dem ur min Fars hand.

Joh 5:

24 Jag säger er sanningen: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han drabbas inte av

domen utan har gått över från döden till livet.

Luk 12:

6 Säljs inte fem sparvar för två kopparmynt? Och inte en enda av dem är glömd inför Gud. 7 Ja, till och med alla hårstrån på ert huvud är räknade. Var inte rädda! Ni är mer värda än många sparvar.

Tänk vilka härliga löftesord! Men har vi rätt att ta till oss av dem? Och kan vi gå ut till människor och säga att det här gäller dem?

Där ska vi åter en gång se på Honom som kämpat för att ge oss den rätten. För vem var det som Jesus dog på korset? Jo, för världen. Johannes skriver (1 Joh 2:2):

Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens.

Det är det här vi ska berätta om. Och när vi berättar om vad Bibeln säger om Jesus och människor ser hur han har kämpat i ångest och blod för att de ska få frid från ångest och inte ska gå förlorade för evigt, då ska Guds Ande öppna blinda ögon och föra fångar ut ur fångelset, ur fångenskapen dem som sitter i mörker. Då ska de se att det fruktansvärda onda som drabbade Jesus är det som ger dem frid, så att var och en som tror på Jesus har frid i honom.

Herren ska äras – för att han beskyddar oss i sin allmakt

Jag, HERREN, har kallat dig i rättfärdighet. Jag ska hålla dig i handen, jag ska bevara dig.

Vi upplever det paradoxalt att tala om beskydd när vi ser i nyheterna att Ryssland bombar barnsjukhus i Ukraina. Hur kan Gud tillåta sådan ondska? Är det verkligen så att en sådan överhet har sin makt från Gud? Skulle inte Gud vara rättfärdig?

Jesaja levde i en tid när sådana frågor var särskilt aktuella. Under hans verksamhet för 2700 år sedan hotades judarna av en hänsynslös och barbarisk makt i nordost: Assyrien. År 725 f Kr belägrades Samaria, huvudstad i Nordriket, Israel, av Shalmaneser V. Tre år se-

nare, år 722 f Kr, erövrade hans bror Sargon II staden och förde bort 27 920 människor till okända öden. Vi läser förklaringen i 2 Kung 17:7, 11:

Detta hände därför att Israels barn hade syndat mot Herren sin Gud, som hade fört dem upp ur Egyptens land undan faraos, den egyptiske kungens, hand. De hade tillbett andra gudar. ... De hade gjort det som var ont och därigenom väckt Herrens vrede.

Drygt 20 år senare, år 701 f Kr, kom Assyriens dåvarande kung Sanherib och belägrade Jerusalem. Om det berättas i Jes 36–37. Då regerade den gudfruktige kungen Hiskia i Jerusalem. När han tog emot hotelserna från assyrierna där de krävde full underkastelse gick han upp i templet och bad till Gud. Jesaja fick i uppdrag av Herren att säga till Hiskia att fienden inte skulle komma in i staden. Sedan berättas att Herrens ängel slog 185 000 man i assyriernas läger och de drog iväg. Staden räddades genom Guds ingripande.

Många av oss har säkert läst den bön som Finlands president Kallio sände ut under vinterkriget, på självständighetsdagen 1939. Han visste att räddningen fanns hos Gud. Och Gud hörde hans och folkets böner och gjorde underbara ingripanden så att Finlands frihet bevarades, till största delen. De flesta har ändå sagt att det var finländarnas hjältemod som gjorde det. Till det kan vi bara säga: Det var det inte. Herren säger:

Jag är HERREN, det är mitt namn. Jag ger inte min ära åt någon annan.

Också i dag gäller samma sak som på Jesajas tid, och under vinterkriget. Vårt lands ledning försöker tänka ut vad som är bäst för vårt land. Var kan vi hämta säkerhetsgarantier? Vad har vi för hopp, i denna tid som är så präglad av synd och upproriskhet mot Gud?

Nu som alltid förr finns det bara en verklig garanti, och den finns i Guds hand. Vårt land behöver vända om till Herren och lyssna till hans ord. Vi behöver göra det var och en. När vi vänder oss till honom i omvändelse och bön och lägger vårt liv i hans händer, då har vi trygghet. Vi vet av Jesu egna ord att vi står inför svåra tider. Vi ska inte som kristna bli be-

friade från den sista tidens ondska, men vi ska föras igenom den vid Herrens händer.

Det sägs att man i dag ber Ps 31 i Ukrainas skyddsrum och källare. Den bönen ger Gud äran, så som David gav Gud äran när han flydde undan sina fiender (v 2–4, 14–16). Låt oss be den bönen:

*Till dig, Herre, tar jag min tillflykt.
Låt mig aldrig behöva skämmas, rädda mig
i din rättfärdighet.*

Vänd ditt öra till mig, skynda till min räddning!

*Var min fasta klippa, en borg till min frälsning,
för du är min klippa och min borg.
Du ska leda och föra mig för ditt namns skull.*

Jag hör vad många viskar, skräck från alla håll!

*De gaddar ihop sig mot mig, smider planer
för att ta mitt liv.*

*Men jag litar på dig, Herre, jag säger: "Du
är min Gud." Min tid är i dina händer.*

Ja, Herre, förbarma dig över vårt land och folk. Förbarma dig över Rysslands folk och led deras president till besinning av sitt ansvar. Förbarma dig över världens ledare som du har gett makt att leda folkens öden och ge dem förstånd och vishet att göra det rätta. Förbarma dig över mig, syndare, och visa mig din väg. I Jesu namn.

Amen.